

Àngela Solés Sarret

(L'Escala, 1902 - Castelldefells, 1997)

Aquesta escalenca va començar els estudis per mestra a l'Escola Normal Femenina de Girona el curs 1917-1918, quan feia pocs anys que s'havia creat aquest centre amb presència de professores de molt bona categoria pedagògica i humana. Els estudis duraven quatre cursos.

L'any 1926 es va casar amb el mestre Josep Quer i Malé, fill de Belcaire (el Baix Empordà) que havia conegut durant els estudis de magisteri i que exercia en terres gironines, a Sant Martí Vell (el Gironès) el 1925, un parell d'anys més tard va anar a Madremanya (el Gironès), i el 1931 a Barcelona.

L'Àngela va exercir de mestra en diferents poblacions. La primera de totes molt allunyada de Catalunya, El Púlpito, a la província d'Almeria. Hi va estar quatre cursos. D'allà va passar, l'abril del 1927, a Peratallada (el Baix Empordà), una petita població d'uns sis-cents habitants. Hi va romandre fins el juny del 1933 quan, ja en anys republicans, es va traslladar a les escoles del Patronat de Barcelona, on hi treballava el seu marit. Unes escoles, les del Patronat, que tenien fama ben guanyada d'excel·lent categoria pedagògica amb pràctiques renovadores i actives.

Després va ser directora de l'Escola del Treball, a Barcelona, una escola creada anys abans per la Mancomunitat de Catalunya per fomentar l'ensenyament professional. Promovent un projecte profundament educador, la dirigia el socialista Rafael Campalans, autor d'un llibre amb un títol ben significatiu *Política vol dir pedagogia*. En aquesta escola també hi treballava el seu marit, l'inspector Josep Quer. L'itinerari professional d'Àngela a les escoles barcelonines els anys republicans ens mostra una mestra de notable categoria pedagògica, en uns temps que el govern de Catalunya i el d'Espanya s'esforçaven a millorar el país mitjançant l'escola i l'educació.

Va treballar a l'escola fins el final de la Guerra Civil. Va ser de les mestres que no va ingressar en els camps de concentració perquè, juntament amb el seu marit i altres exiliats, varen entrar a França acompanyant colònies d'infants, moltes de les quals varen ser ajudades per institucions internacionals.

En el seu cas, els infants de les colònies catalanes eren apadrinades per l'Ajuda Suïssa, i sovint també amb l'ajuda econòmica dels quàquers americans. El seu treball més important el va desenvolupar a la colònia suïssa del *Chateau du Lac* a Sigean, al departament de l'Aude, a l'Occitània, que va arribar a acollir uns 150 infants. Juntament amb el matrimoni Solés-Quer, en aquesta colònia hi treballaven infermeres, educadors, altres treballadors exiliats.

Quan va tornar de l'exili, a la dècada dels cinquanta, es va instal·lar amb el seu marit a Barcelona i els vespres va treballar en una escola dedicada a l'ensenyament de persones adultes. Més tard va aconseguir retornar al magisteri i treballà a les escoles de l'Estat que hi havia a la plaça d'Espanya.

Una vegada jubilada es va traslladar a una residència de Castelldefells, on va morir. També el seu marit.

Salomó Marquès i Sureda

Text elaborat per a l'exposició "De la República a l'exili: els camins de les mestres" a la Biblioteca del Campus Barri Vell de la Universitat de Girona del 07/03/2023 al 23/06/2023.

Més informació a DUGiDocs: <https://dugi-doc.udg.edu/handle/10256/22658>